

Pohádková knížka

Třídilka

ilustrace: Martin Hušek (7.A, ZŠ T.G. Masaryka, Komárov)

Myslíte, že pohádky jsou jen slova napsaná na kousku papíru? Ale kde-pak! Pohádky mají svojí duši a vnímají svět kolem nás.

Pohádky mohou mnohému naučit. Jak se máme chovat. Jak si máme vážit věcí, mimo jiné i přírody.

Michael Kalista (15 let, 2. ZŠ a MŠ Beroun)

Třídílek a Třídilka

Vanessa Bukovjanová (9 let, ZŠ Na Valech, Poděbrady)

Kde se vzal, tu se vzal,
skřítek Třídílek.
Tu sebral PET láhev
a tu papírek.

Co s tím ale dělal dál,
nikomu nechtěl říct.
Chceš-li se to dozvědět,
dál tuto knížku musíš číst.

On se totiž naučil
se vším tím čarovat.
Jak se říká v lidském světě
odpad recyklovat.

Z každého se může stát,
skřítek Třídílek.
Stačí sebrat PET láhev
a nebo papírek.

Se vším tím mu pomohla
malá, pilná Třídilka.
A vám zase pomůže
vaše milá maminka.

Když budete všichni pilní,
bude krásný ten váš svět.
Se všemi se zatím loučí
Třídilka a Třídílek.

ilustrace: Vanessa Bukovjanová (3.B, ZŠ Na valech, Poděbrady)

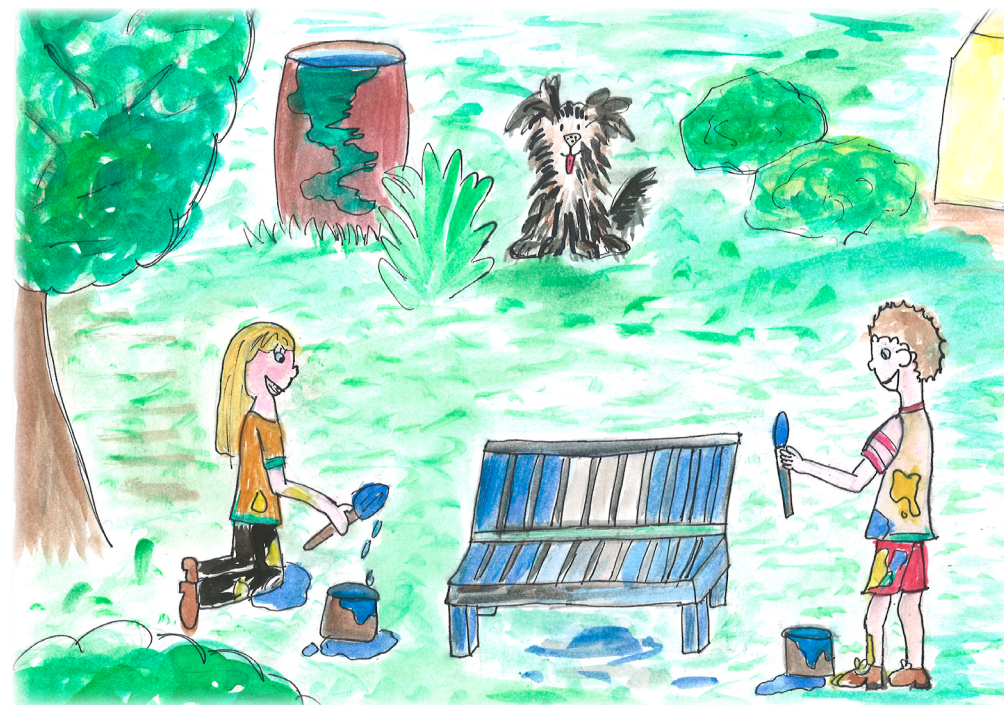
Jak pejsek recykloval

Tomáš Drahovzal (7.B, ZŠ Kolín V.)

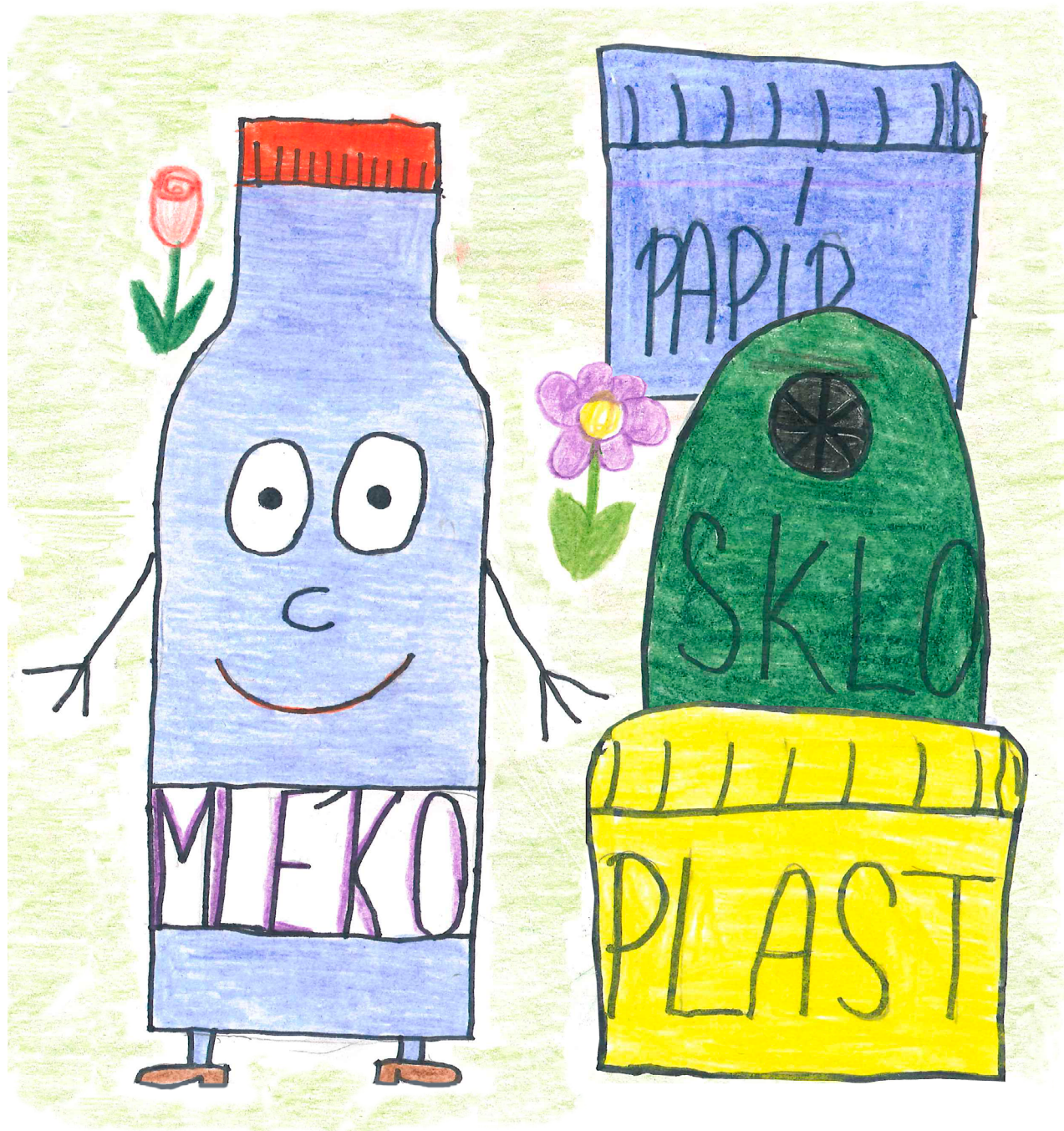
Byl jednou jeden pejsek, který se jmenoval Čert, protože měl huňatou černou srst a rychlé nohy na běhání. Čert bydlel s lidmi, kteří ho měli moc rádi a často ho brali na procházku, kde si mohl povšimnout, co se kde děje.

Jednoho letního dne se děti rozhodly, že natrou jeho boudu žlutou barvou, aby zářila jako sluníčko. Když už byly zamazané od barev a štětců, řekly si, že by mohly natřít starší oprýskanou lavičku modře a nádrž na zalévání zahrádky zeleně. Jak řekly, tak i udělaly. Čertík vesele skotačil a zdálo se, že se o nově natřené věci moc nezajímá. Co se však nestalo! V noci, když byly nátěry už suché, vběhl Čertík do domu a začal brát do tlamy noviny, časopisy, plastové lahve a kelímky od jogurtů, které ležely na kuchyňské lince. Několikrát za sebou odběhl ven. Jaké bylo překvapení, když jeho páníčkové a paničky ráno vstali a uviděli, co se přes noc jako mávnutím kouzelného proutku stalo. Představte si to na dělení. Bouda byla zarovnaná plastovými lahvemi, ale i čerstvě koupenými jogurty a minerálkami. Pod modrou lavičkou ležely kromě novin i všechny učebnice a sešity dětí. A do třetice, kdo přišel k nádržce, mohl se podívat na několik skleniček s jahodovým, meruňkovým a borůvkovým džemem. Plavaly po vodě jako

kachničky. A co Čertík? Radostně vrtěl svým ocáskem a nechápal, proč jeho věci, které tak pracně roztřídil, nosí zpět do domu. Raději si budu hlídat svoji mističku a o žádnou recyklaci se nebudu starat, proběhlo mu jeho psí hlavičkou. S hlasitým „haf, haf“ odběhl do svého nového žlutého domečku a uložil se ke spánku. „Dobrou noc a krásné psí sny“.

ilustrace: Kateřina Povolná (7.B, ZŠ Kolín V.)

O zvědavé lahvi

Pavla Kopejtková (11 let, ZŠ Pečky)

V malém obchodě byla jedna obyčejná plastová láhev s mlékem. Už nějakou dobu se těšila, jak si ji někdo koupí a vypije ji. Byla totiž zvědavá, co bude dál, až z ní mléko zmizí.

Jednou přistoupila k regálu mladá maminka s copatou holčičkou a koupily ji. Druhý den ráno si celá rodina sedla ke stolu a maminka udělala z mléka kakao. Prázdná plastová láhev s napětím čekala, co ji čeká.

Nestalo se však nic, co by ji potěšilo. Skončila v koši mezi slupkami brambor a střepy z rozbitého talíře. Střepy láhev moc píchaly a slupky z brambor se smály a poštuchovaly ji: „Tak ahoj, vítej mezi námi, jak se těšíš na skládku?“ Ale ona o skládce ještě nikdy neslyšela, a když se dozvěděla, že je to jen velká hromada odpadků a špíny, chtělo se jí brečet. „Ale to nechci! Myslela jsem si, že můžu být ještě na něco užitečná, ale asi jsem se spletla,“ vzlykala.

Když večer tatínek vynášel koš do popelnice, sebrala nešťastná láhev všechny síly a vyskočila ven. Jenže tatínek si toho ani nevšiml, protože spěchal na hokej. Venku bylo ošklivo, pršelo a foukal vítr, který odnesl naši láhev přímo k popelnici, kde měla skončit. Snažila se vstát a jít někam, kde by byla užitečná, ale neměla sílu.

ilustrace: Pavla Kopejtková (5.A, ZŠ Pečky)

„To je můj konec,“ zavzlykala a nakonec usnula.

Ráno ji vzbudil veliký rámus. Bylo to popelářské auto. Muž, který k němu popelnici koulel, se sehnul a chtěl láhev do popelnice také hodit. „Kdepak pane, to se nedělá,“ vykřikl malý kluk, co šel právě kolem. „Na plasty jsou přece žluté kontejnery, to byste měl vědět,“ řekl, vzal ji a hodil do nedalekého žlutého kontejneru. Teď se láhev ocitla mezi ostatními plastovými odpadky a potkala tu i pár známých z obchodu.

„Jenže co se s námi bude dít dál?“ zeptala se váhavě. „Teď nás odvezou do továrny a zpracují nás na další použití. Bude z nás měkká náplň do bund, aby bylo dětem v zimě venku teploučko. Také třeba chundelatá zvířátka, se kterými se mazlí všechny holčičky i kluci, když je jim smutno.“ „Vážně? Přesně takhle jsem si to představovala,“ usmála se a byla spokojená. Konečně totiž zjistila, co se stane, až z ní mléko zmizí a také, jak může být užitečná.

Pohádka o neposlušné baterce jménem Pěťá

Anna Coufalová (11 let, ZŠ Bělá pod Bezdězem)

Bylo nebylo jedno městečko a v tom městečku stál kontejner na baterky. Jednoho dne se v něm narodila baterka jménem Pěťá. Pěťovi rodiče si moc přáli kluka a povedlo se. Ze začátku se mu v kontejneru moc nelíbilo, ale nakonec si zvykl.

Když mu bylo pět let, chodil do baterkové školky, kde se naučil malovat, slušně jíst a pít a trošku i počítat. Ve školce se mu moc líbilo. Našel si tam mnoho kamarádů. K těm nejlepším patřily baterky Lenka, Jana a Kuba. Jedině jim se mohl svěřit se svým tajemstvím. A tak jim jednou pověděl: „Víte, co chci udělat?“ „Vyčistit si zuby?“ odpověděla mu Jana. „Úplně vedle, abyste věděli. Zeptám se rodičů, jestli bych nemohl jít sám do lesa.“ „Tak

ilustrace: Nikola Čermáková (14 let, ZŠ Bělá pod Bezdězem)

to tě určitě nepustí," řekl Kuba.

Cestou ze školky přemýšlel Pěťa o tom, co se vlastně v lese ukrývá. Když dorazil domů, pověděl mamince, co se všechno ve školce dělo, a potom se zeptal: „Mami, mohl bych jít sám do lesa?“ „Spadlo ti na hlavu rádio, nebo co?“ vykřikla maminka. „To bys

ilustrace: David Blecha (14 let, ZŠ Bělá pod Bezdězem)

musel přejít silnici, projít přes lesního strážce a další různá stvoření. Navíc se minulý týden ztratila další baterka. Šlo o kluka jménem Milan, který v lese zabloudil a už se nikdy nevrátil. Říkám ti, do toho lesa nevkrčíš!" řekla přísně maminka a poslala Pěťu spát.

Pěťa však nemohl usnout, táhlo ho to ven, do lesa. Nemohl to vydržet, musel tam jít. Otevřel okno, vyklouzl z kontejneru a už si to hnal k silnici. Když ji přecházel, najednou na něj něco posvítilo. Bylo to něco ohromného a strašidelného. Nejhorší bylo, že se to k němu blížilo rychleji a rychleji. Pomóóc!!! Pěťa vzal nohy na ramena a utíkal tak rychle, že přeběhl i lesního strážce.

V tom po něm někdo hmátl a stáhl ho do tmavé jámy. „Kdo jsi?“ povídá hlas. „Já jsem Pěťa baterka," odpověděl potichu. Z tmy se najednou objevila tvář další baterky. „Čau, já jsem Milan.“ Milan se k Pěťovi choval velice hezky. Uvařil mu čaj a dal mu najíst. Dokonce i seno na spaní mu přichystal. „Strašně se bojím," řekl Pěťa. „To bude v pořádku. Vymyslíme plán, jak se odsud dostat," povzbudil ho Milan. „Já jen, že jsem měl poslechnout mamku," vzlykal Pěťa.

To už bylo ale pozdě. Pěťovi rodiče se to dozvěděli a teď jsou smutní. „Já jsem mu to říkala, klukovi jednomu," povídá maminka a zároveň si utírá slzy do kapesníčku. „Co ten kluk jeden asi

právě teď provádí?“ pomyslel si tatínek a lehl si do postele. Pěťa s Milanem zatím dokončili svůj plán. Hned ráno před svítáním běželi ven a vyšplhali po stromě ke dvěma holubům. Nasedli na ně a frrr přes lesního strážce i silnici. Dopadli přímo před kontejner. To bylo shledání! Všichni byli rádi, že se oba kluci vrátili živí a zdraví. Pěťa řekl své mamince: „Promiň, mami, že jsem tě neposlechl. Příště už se to nestane.“ Maminka se na něj usmála a s láskou ho objala.

ilustrace: Daniel Potoček (15 let, ZŠ Bělá pod Bezdězem)

Návrat Malého prince

Jakub Seidl (3. tř., ZŠ Beroun - Závodí)

„Napij se čaje“ řekla mi maminka. Změřil jsem si teplotu 38,2°C! Zachumlám se do peřiny. Podívám se na oblohu: mlha, smog, černý kouř z komínů. Oči se mi klíží... A co to? Oknem do mého pokoje vstupuje malá postavička. Vždyť je to Malý princ, z knížky, kterou mám na nočním stolku!

„Ahoj, kde se tu bereš, Malý princí?“

„Ahoj, chtěl bych si s tebou povídat.“

„A o čem?“

„Budu ti vyprávět o své cestě po planetách.“

Když jsem na své planetě zaléval svoji jedinou růži, rozbil se mi skleněný džbán. Vypravil jsem se na Skleněnou planetu. Pan Sklář tam tavil staré sklo a odléval nové výrobky. Nejvíce se mi líbily třpytivě bílé i barevné hvězdičky. Za střípky jsem dostal nový džbán a mohl jsem si vybrat nejkrásnější hvězdy.

Před dávnými časy, když jsem navštívil planetu Zemi, mi pilot nakreslil beránka v krabici. Ale už vyrostl a nevešel se do té krabice. Už jsem ji nepotřeboval, a tak jsem letěl na Papírovou planetu. Planeta byla obklopena místo mraky papírovými draky. Dalo mi práci mezi nimi prokličkovat, abych se nezapletl. Hory papíru se máčely ve velkých kádích s vodou a papírová kaše odtékala

do lisu a sušárny. Odtud vycházely nové výrobky. Za starou krabici jsem dostal usměvavého dráčka, se kterým jsem letěl domů. Při jedné cestě se mi rozbil vesmírný kočár. Asistenční služba ho odvezla na planetu Barevných kovů, kde jej rozebrali a roztřídili podle materiálu. Za krátkou dobu jsem dostal zbrusu novou raketu.

Měl jsem PET lahev a létal jsem s ní na Vodní planetu pro vodu, ale teď jsem si vykopal studnu a už ji nepotřebuji. Vrátil jsem ji na planetu Plastů. Je to velice zvláštní planeta. Je plná bizarních barevných útvarů, které se drtí na droboučké granule. Ty se taví a lisují na nové výrobky.

Cestou na planetu Zemi jsem zahlédl planetu se sopkou, která chrlila obrovské množství kouře. Celá planeta byla zahalena neprodyšnou vrstvou smogu. Bydleli tam primitivní tvorové, kteří netřídili odpad a házeli jej do sopky. Několikrát jsem jim domlouval, ale oni si nedali říct a nakonec se všichni zadusili.

Planetu Zemi mám docela rád. Žijí tu moudří tvorové, se kterými si rád povídám. Při minulé návštěvě jsem se spřátelil s liškou. Tentokrát jsem si povídal se stromy. Vyprávěly mi o úžasném přírodním koloběhu: vše, co příroda vyprodukuje, dokáže bezezbytku zužítkovat. „A jak?“ zeptal jsem se Malého prince. „Například stromům opadá listí a to se rozloží na humus, ze kterého čerpají

živiny nejen stromy, ale také ostatní organizmy. Je úžasné si povídat se zdejší přírodou!“ „Jak jí mám porozumět, Malý prince?“ „Malý prince!“ „Malý prince!“

ilustrace: Filip Nejepsa (3.tř., ZŠ Beroun - Závodí)

V tom otevřu oči. Můj pokoj je prozářen slunečními paprsky. Mlha se rozplynula a objevilo se modré nebe. Vyskočil jsem z postele a běžel do zahrady.

ilustrace: Ondřej Alter (3.tř., ZŠ Beroun - Závodí)

Kouzelný les

Natálie Wantochová (14 let, ZŠ Maltézských rytířů, Kladno)

Za sedmero stromy, pěti kameny a čtyřmi loužemi byl kouzelný les. A v tom lese byl strom, a ten byl úplně jiný než ostatní stromy. Byl tak tlustý, že by se za něj mohlo schovat pět dětí a paní učitelka by je nenašla. A nejen to, byl to totiž les kouzelný. Žili v něm tři skřítki. Jeden s modrou čepičkou, jmenoval se Větvíček, druhý se zelenou čepičkou Lisťous a červenou Bobulík. Tito skřítki byli moc hodní. Starali se o les, aby byl čistý, zvířátka v něm byla ráda a stromečky rostly.

V té zemi lidé měli přírodu rádi. Odpadky vyhazovali do správných popelnic, a tak bylo v této zemi i v tomto lese krásně. Po nějaké době lidé začali být líní a přestali třídit odpad. Pohazovali papírky po ulicích, lahve od limonád vyhazovali, kde je dopili. Město se začalo plnit odpadky. Nikomu se to nelíbilo, tak začali vozit nepořádek do lesa. V lese se tak hromadily odpadky, že les bědoval, smutněl a jak to tak bývá, chřadnul a vadnul.

Skřítki se snažili ho čistit. Byli ale jen tři, moc malí, a tak to nemohli stíhat. Dokonce se dohodli, že po obídku nebudou spát, aby vše stihli. A to je děti, jak jistě víte, veliký průšvih. Jenže i tak bylo toho harampádí v lese čím dál víc. A pak se stala strašná věc. Jak se tam ty odpadky povalovaly na hromadě, oživly a stala se

z nich Vobluda. Místo očí měla prasklé žárovky, nos raději neměla vůbec, aby necítila, jak páchne. Pusa byla z okousaného melounu

ilustrace: Hana Libišová (14 let, ZŠ Maltézských rytířů, Kladno)

a tělo ze staré televize. Byla tak strašně moc silná, že skřítci neměli sami vůbec žádnou šanci ji porazit. A tak brečeli a naříkali. „Co budeme dělat?“ naříkal Lisťous. „Sami Vobludu neporazíme,“ brečel Bobulík. „Mám nápad!“ zvolal Větvíček, „tady kousek je školka a tam je spousta dětí. Zavoláme je a třeba nám pomůžou.“ Druhý den šly děti do lesa na procházku. Bobulík vyskočil z křoví a prosil děti „máme tu moc silnou a zlou Vobludu, která je z odpadků a ničí nám les. Mohly byste poprosit své rodiče, aby zase házeli odpadky do popelnic a třídili odpad? Pak Vobluda zeslábně a my ji porazíme.“ Děti souhlasily a doma to pak rodičům řekly. Rodiče poslechli své děti. Odpadků v lese nepřibývalo a skřítci pracovali ze všech sil a uklízeli les. Vobluda začala slábnout: „Co se to mnou děje? Proč je tady míň nepořádku? Ztrácím svou sílu!“ A na to skřítci čekali. Skočili na ni ze stromu a začali ji ze všech sil rozebírat. Vobluda se sice bránila, ale už neměla sílu z odpadu. Nakonec se po dlouhém boji rozpadla na malinké kousky. Ty nabrali popeláři do auta a odvezli na místo, kde mají odpadky být. V lese opět zavládl mír a skřítci po obídku zase spali dorůžova, čistili studánky a les opět voněl. Z toho se poučili i lidé z celé země, začali po sobě uklízet nepořádek, přestali odhazovat papírky na zem. A v celé zemi bylo zase krásně.

Ekoman

Filip Šašek (9.A, ZŠ Roztoky)

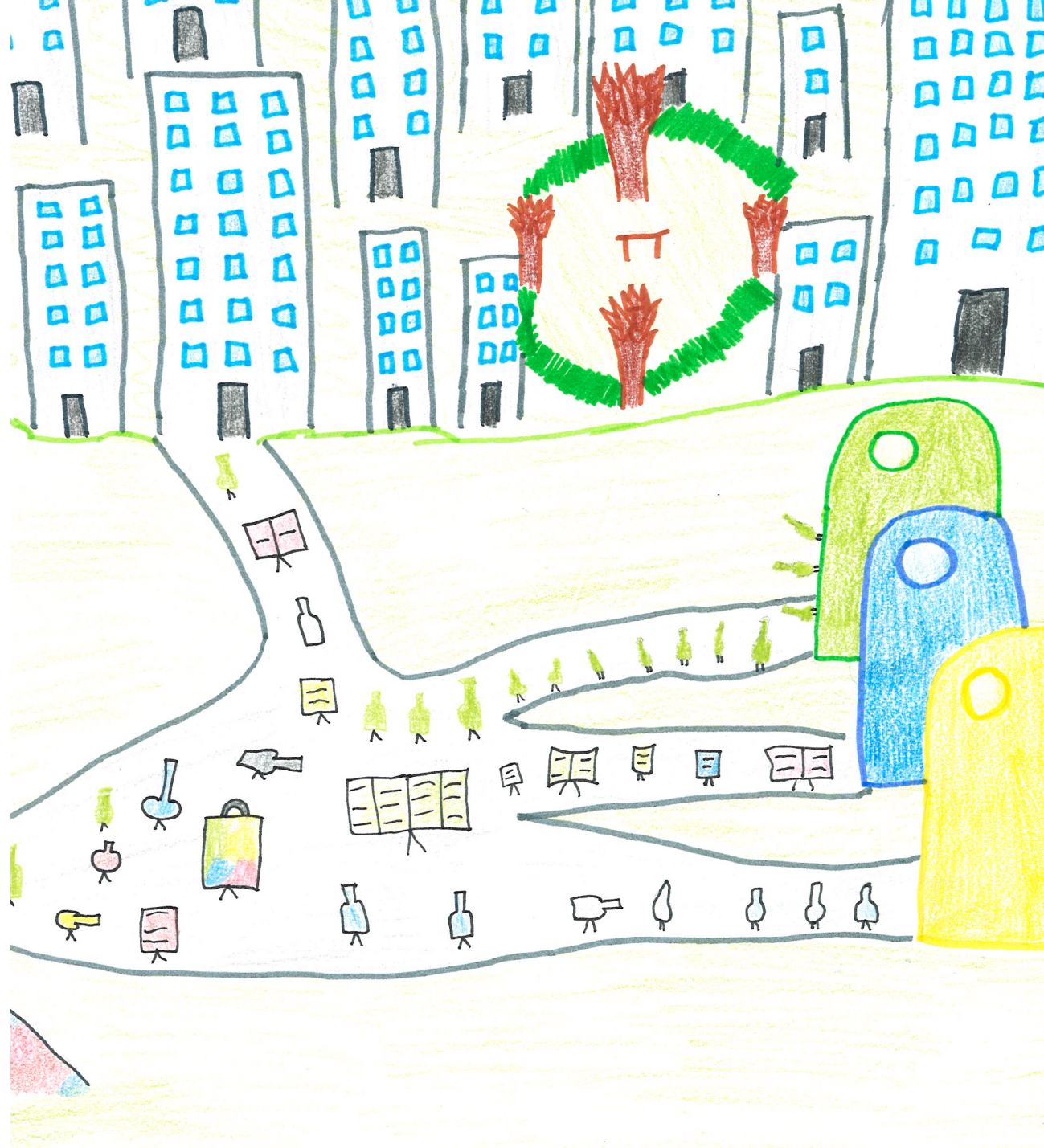
Za sedmero lesy žil byl v jednom městě Ekoman. Byl to obyčejný super hrdina s eko-schopnostmi jako je eko-síla a eko-rychlost. Jednoho dne letěl Ekoman nad městem a spatřil, jak vzbouřené odpadky vylézaly z kontejnerů a pochodovaly a pochodovaly. A jak pochodovaly, tak znečišťovaly město. Ekoman vymyslel plán. Šel a před tu pochodující armádu odpadků postavil kontejnery. Ty otevřel a jak na něj pochodovala ta armáda odpadků, tak je od těch předních začal třídit do kontejnerů. Svou eko-rychlostí to měl hotové rychle.

A tak to všechno dobře skončilo. Odpadky byly uvězněny a roztrženy ve správných kontejnerech a nikdy víc z nich už nevylezly, protože je tam uvnitř držela Ekomanova eko-síla.

ilustrace vlevo: Kateřina Kašparová (14 let, ZŠ Roztoky)

ilustrace vpravo: Lucie Chránilová (15 let, ZŠ Roztoky)

O rosničce a rybníčku

Michal Beredzas, Tereza Slavíková, Veronika Dondová (7.tř., ZŠ Láňy)

Byl jeden rybníček,
a v něm spousta rybiček.

No a také spousta žab,
ano, děti, je to tak.

Jedna z nich – moudrá rosnička,
ráda se slunila uprostřed rybníčka.

A potom, když už se smrákalo,
do peřin ji to lákalo.

Pár much si k večeri dala,
krásné sny si zdát nechala.

Jednoho dne, když ráno vstala,
cinkání skla uslyšela.

Tak z pokoje vykoukla,
hromada skla ji potloukla.

ilustrace: Michal Beredzas (ZŠ Ch. G. Masarykové, Láňy)

Jakmile se vyhrabala,
nad rybníčkem zaplakala.

Uviděla totiž to,
že tam není jenom sklo.

Byly tam i časopisy,
rozbité hliněné misky,
noviny, PET flašky
a taky nákupní tašky.

Žabka smutně usedla,

na rybníček pohlédla.
A pořád se rozhlížela.
Kdo jí pomůže? Ó, běda!

Náhle kolem vodník šel
a ustaranou tvář měl.

„Co nám to v té vodě plave?
Je to sen, či opravdové?“

Žába sklopí hlavičku.
„Máme smůlu, vodníčku.

Ve vodě je samá špína,
neuvidíš kapra, štika, lína.“

Zamyslel se vodníček.
Jak zachránit rybníček?
„Tak odpadky naložíme,
na skládku je odvozíme“
„Vodníčku, co je to skládka?“
„Tam se vozí špína zkrátka“
„Ach tak“ ozve se žába,
„vyčistíme rybníček. Tak to
budu ráda.“

Pak měl vodník nápad skvělý:
„Vždyť jsou ještě kontejnery.
Každý jinak barevný,
plasty, papír, sklo, kartóny.“

„Na co teda čekáme?
Odpadkům sbohem dáme.
Všechny žáby pomozte,
na ubrus vše nanoste!“

Všechny žáby přiskákaly,
na ubrus vše naskládaly.
Čtyři hlavní žáby,
zvedly ubrus rády.

Když do města doskákaly,
kontejnery vyhledaly.
Když to všechno roztřídily,
k rybníčku se navrátily.

O princezně Zemi

Tereza Jirků (7.A, ZŠ Kolín V.)

Za devatero horami, devatero řekami a devatero kopci žila princezna Země. Vypadala jako rozkvetlý kvítek na jarní louce, kdekdo jí její krásu záviděl. Princezna žila v jednom velkém království. Měla početnou rodinu, hodně přátel, poddaní ji měli rádi...

Byl tu ale jeden problém: zlý drak Odpad. Zpočátku malý a nenápadný. S každou vysypanou popelnicí se ale zvětšoval a zvětšoval, až se z něj vyklubal velký a obludný drak, který princeznu Zemi postupně dusil svým jedovatým dechem. Král už nevěděl, jak princezně pomoci, a tak vyhlásil, že dá za odměnu půl království a ruku princezny tomu, kdo strašlivého draka zastaví.

Hodně princů, chudých chlapců a dokonce jeden stařík se snažilo krásnou princeznu Zemi zachránit. Marně. Drak Odpad stále sílil a princeznu Zemi pohlcoval čím dál víc.

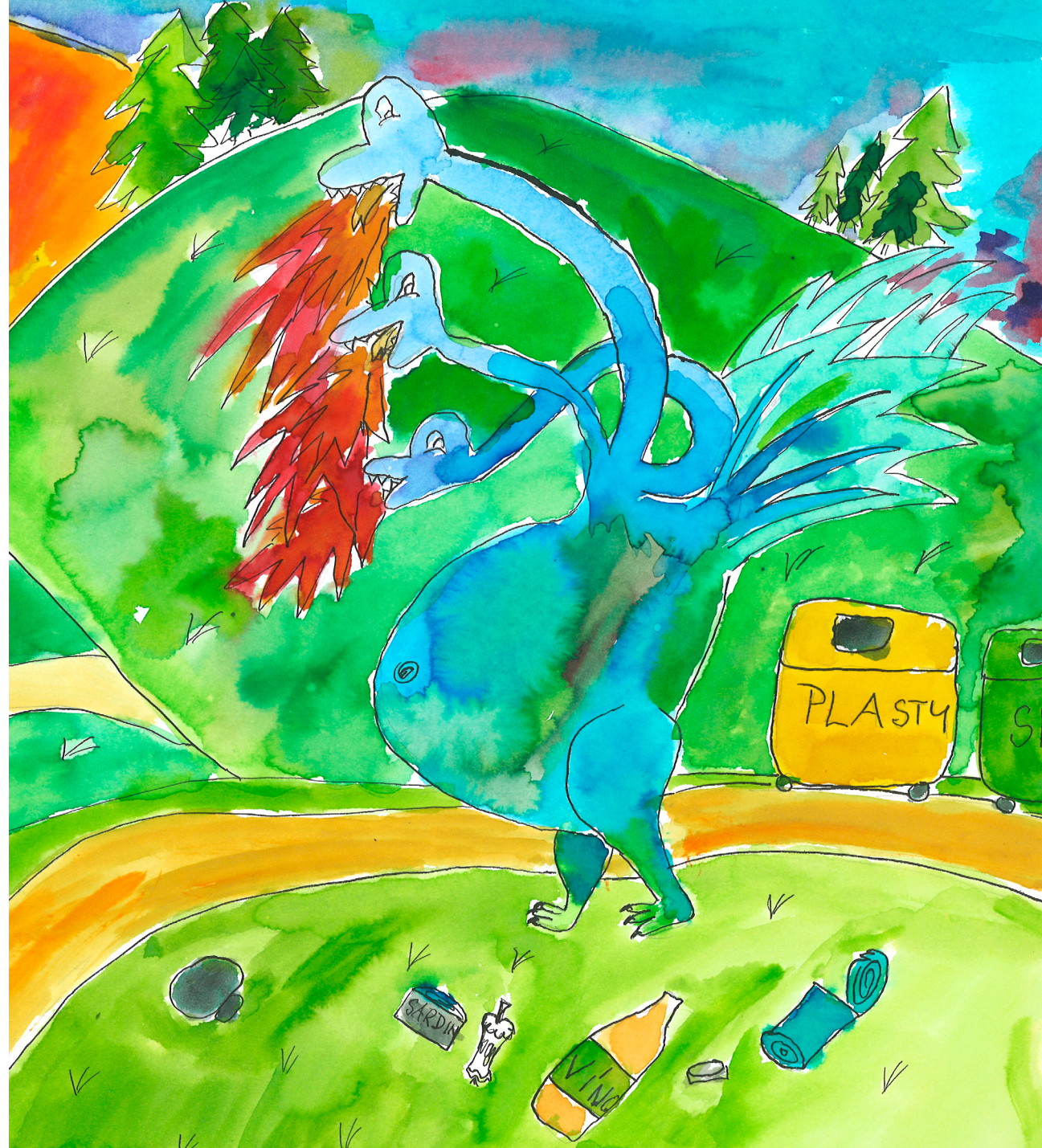
ilustrace: Anna Hosmanová (7.A, ZŠ Kolín V.)

Až se jednou rozhodl zkusit štěstí i udatný rytíř Třídil. Třídilovi bylo jasné, že s takovýmhle drakem mu nepomůže sebelepší zbroj ani sebelepší meč. A jelikož to byl princ chytrý, napadlo ho, že by stačilo úplně jednoduché řešení: draka vyhladovět. Čím víc skládek vzniká a čím víc se netřídí odpad, tím je drak silnější a hroživější. Ale když budeme odpadky třídit a dále zpracovávat, nebude mít drak co jíst a bude rychle slábnout. Rytíř proto začal přesvědčovat všechny poddané, kteří měli princeznu rádi, že jediným řešením je začít odpadky třídit a tím postupně draka zničit a princeznu Zemi zachránit.

Lidé byli zpočátku nedůvěřiví. Když se nad tím nápadem ale trochu zamysleli, došlo jim, že to je asi opravdu jediná cesta k záchraně princezny a začali jednat. Postupně se do třídění odpadků zapojili úplně všichni v království. A drak začal chřadnout. A čím byl drak slabší, tím se princezně lépe dýchalo a byla zdravější a krásnější. Když všichni pochopili, že měl Třídil pravdu, zlý drak Odpad už v království neměl vůbec nic k jídlu a jednoho dne zmizel. Král odměnil rytíře Třídila přesně tak, jak slíbil.

Dnes už v království odpadky třídí každý a z trůnu na ně dohlíží chytrý král Třídil s krásnou královnou Zemí.

ilustrace: Šárka Pomichálková (7.A, ZŠ Kolín V.)

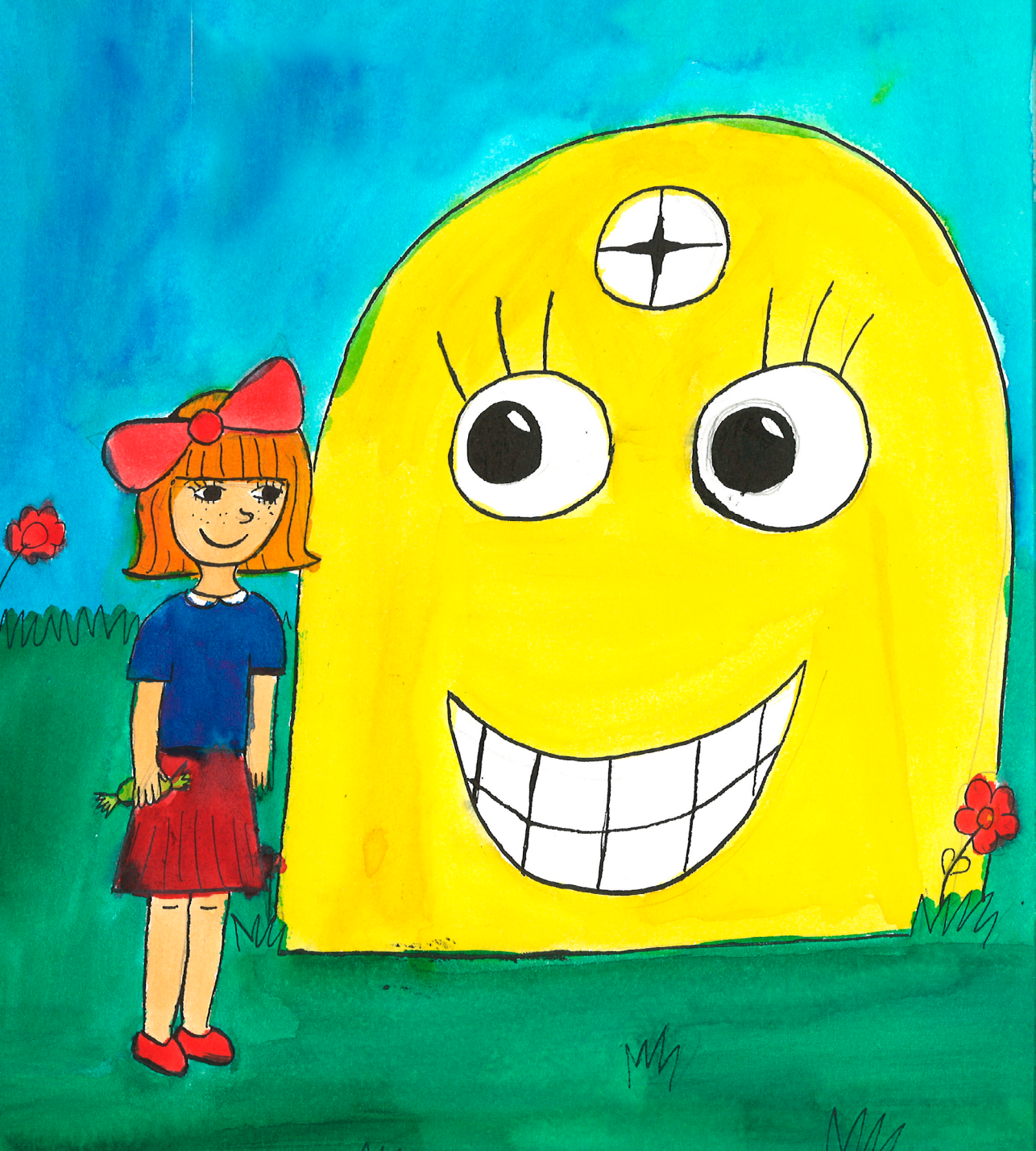
Žlutý kontejner

Veronika Huková (9.A, ZŠ Kolín V.)

Před několika lety žili na venkově v malinkém domečku manželé, kterým se narodila dcera Amálka. Byla hezounká. Čistá jako ranní rosa a rostla jako z vody. Brzy začala chodit do školy. Byla šikovná, proto ji škola nedělala žádný problém. Jednoho dne, když se vracela domů, náhle něco na náměstí upoutalo její pozornost. Nebyly to popelnice ani žádné krabice, nebylo to nic, co by dosud Amálka viděla. Rychle utíkala domů za maminkou povědět jí tu novinu, ale Amálčina novina nebyla pro maminku žádné překvapení. Amálka se podivila, ale maminka jí hned vzápětí všechno vysvětlila. „To jsou nové kontejnery, do kterých budeme třídit odpad,“ povídá maminka. Ale Amálka na to hned: „A proč jsou tak barevné, maminko?“ Maminka odpoví: „To abychom lépe poznali, kam jaký odpad dávat. Podívej, Amálko, do žlutého dáme plasty, do modrého papír, do bílého bílé a do zeleného barevné sklo. Uvidíš, spolu to všichni zvládneme.“ Ale Amálce se ty nové kontejnery moc nezamlouvaly. Proč by měla odpad třídit? Vždyť je přece mnohem jednodušší dát ho všechn do jedné popelnice a člověk nad tím nemusí tak složitě přemýšlet. Druhý den, když šla Amálka ze školy, koupila si v cukrářství vedle hospody bonbóny. Po cestě domů je snědla a sáček vyhodila do koše. Otočila se

ilustrace: Kryštof Havlín (9.A, ZŠ Kolín V.)

a šla dál. V tom něco uslyšela: „Hej, ty tam.“ Amálka se podívala, vždyť za ní přece nikdo není. A tu znovu: „No na tebe mluvím.“ Ted’ už si ale Amálka všimla, kdo to byl. Byl to ten žlutý kontejner, co stojí vedle koše. Amálka povídá: „Co ode mne chceš?“ a kontejner na to: „No, chtěl jsem se zeptat, pročpak jsi do mě nedala ten igelitový sáček.“ A tak se dali do řeči. Žlutý kontejner Amálce vysvětlil, jak on a jeho bráškové pomáhají naší planetě. Že díky třídění se zachrání mnoho kyticí a živočichů, bez kterých by tato planeta nemohla existovat. A že se spousta věcí může využít znova a tím se zabrání znečišťování. A že když bude třídít odpad, naše děti budou dýchat čerstvý vzduch a pít čistou vodu. Od té doby Amálka začala třídít odpad a kontejnery se staly jejími velkými novými kamarády.

ilustrace: Anežka Saníková (9.A, ZŠ Kolín V.)

Slečna PETlahvička a kouzelné místo

Patricie Niemcová (15 let, Gymnázium J. Palacha, Mělník)

Bylo jednou jedno kouzelné místo plné šťastných PETlahviček. Bydlel tu pan Sprite s paní Fantou, soused Bonaqua i slečna PETlahvička, Coca-cola.

Jednou Honzík vhodil minci a zazvonil na slečnu PETlahvičku. Spokojeně u něj v batohu cestovala, ale pak ji vypil a jen tak odhodil. A tak šla sama, až došla k modrému kontejneru a řekla mu: „Prosím, vezmeš mě k sobě a vrátíš mě na kouzelné místo?“ A on řekl: „Ne nene, já sbírám papír a ty jsi z plastu.“ A tak šla hledat dál.

A děti, co že to sbírá modrý kontejner?

A tak šla dál ulicí Ekologickou, až došla k zelenému kontejneru a řekla mu: „Prosím, vezmeš mě k sobě a vrátíš mě na kouzelné místo?“ A on jí řekl: „Ne nene, já sbírám sklo a ty jsi plastová.“ A tak šla dál, směrem k náměstí.

Děti, co že to sbírá zelený kontejner?

Přešla náměstí Recyklovaného papíru, až došla k černému kontejneru a řekla mu: „Prosím, vezmeš mě k sobě a vrátíš mě na kouzelné místo?“ A on jí řekl: „Ne nene, já sbírám věci, co nejsou z plastu, skla nebo papíru a ty jsi z plastu.“ A tak šla slečna PETlahvička smutně dál.

A co sbíral černý kontejner?

A tak šla dál, až za rohem objevila žlutý kontejner a řekla mu: „Prosím, vezmeš mě k sobě a vrátíš mě na kouzelné místo?“ A on jí řekl: „Nevím, já sbírám plasty a z čeho jsi vyrobená ty?“ „Tak to ti moc rád pomohu!“ řekl žlutý kontejner. A tak se slečna PETlahvička vrátila domů a čekala na další dobrodružství, ale teď už věděla, jak se vrátit domů.

Děti z čeho je vyrobená slečna PETlahvička?

ilustrace: Michal Bejček (10 let, ZŠ 28.října, Příbram)

Kouzelní skřítkové

Eliška Ouředníková (6.B, ZŠ Komenského, Nymburk)

Na malém opuštěném náměstíčku stály tři popelnice. Jedna žlutá jako sluníčko, druhá modrá jako nebičko a třetí zelená jako travička. V každé z nich přebýval malý a hodný skřítek. Ve žluté bydlel Plastáček, v modré Papíráček a v zelené skřítek Sklíčko. Tito skřítkové pomáhali dětem, aby správně třídily odpad. Když děti přišly k popelnicím, ze žluté se ozvalo:

„Tady bydlí Plastáček,

proč by ses mě bál?

Na lahvičku trochu šlápní, udělej z ní placičku,
já budu mít židličku.“

Pak zase z modré:

„Já jsem modrý Papíráček,

noviny já rád,

časopisy a kartony můžeš mi sem dát.“

A nakonec ze zelené:

„Já jsem skřítek Sklíčko,

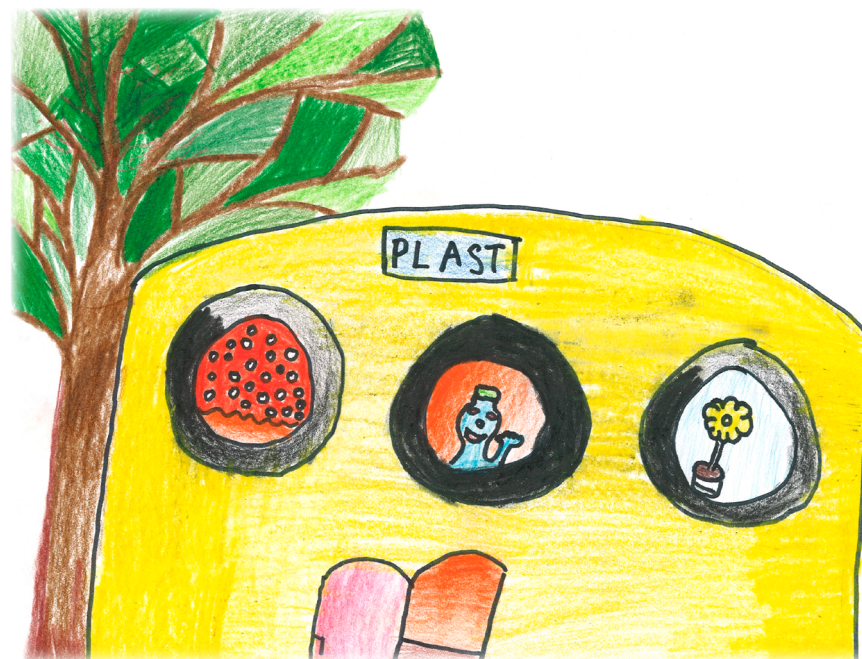
sklo mám velmi rád,

pozor ale, ostrý jsem!

Neboj, jsem tvůj kamarád.“

Děti vždy velmi pozorně poslouchají skřítky, aby něco nesplet-

ly, a pak všechno vyhodí. A když jsou kontejnery plné, skřítkové zavolají velikého žroutíka a ten hezky popořadě vyprázdní jim domečky. Nejprve spapá sklo od Sklíčka, pak lahve od Plastáčka a nakonec papíry a kartony od Papíráčka. Skřítkové mu za všechno poděkují a velký žroutík zase odjede. Děti mají skřítky moc rády, protože jim pomáhají třídít odpad, a i když něco někdy spletou, skřítkové se na ně nikdy nezlobí.

ilustrace: Veronika Vaňáčková (10 let, ZŠ 28. října, Příbram)

Příběh ztracené PET lahve

Denisa Lukáčová (9.tř., ZŠ Pražská, Velké Přílepy)

Když jsem si vybavila svůj rodokmen, bylo mi smutno. Pra pra prababička byla první plastová věc, kterou lidstvo spatřilo. Byla první plastová věc, kterou člověk vyrobil. Praděda byl zase první plastovou lžičkou na světě. Máma s tátou tvořili ruce plastové panenky a všichni moji sourozenci skončili jako plastové obaly na sešity a učebnice. Ale já?

Já jsem sloužila několik měsíců jako PET lahev. Byla jsem plastová láhev jedné holčičky, která mne nosila do školy na pití. Bylo tomu, jak jsem již řekla, několik měsíců. Ale jednoho dne mne zahodila do křoví. Zde ležím už celé dlouhé období dešťů a zimy. Za chvíli napadne sníh a já zmizím pod studenými bílými vločkami a budu tu ležet už asi navždy. Oproti všem plastovým členům mé rodiny jsem já plastová věc s nejsmutnějším osudem. Škodím přírodě.

Smutně jsem přemýšlela ty dny, když jsem ležela pod holými větvemi keře, co byl nade mnou a poskytoval mi alespoň nějakou ochranu před studeným větrem, ale i tak mi byla zima. Celá jsem se trásla. Když v tom přišel jeden kluk. Chvíli se na mě díval, pak se zamyslel. Zakroutil nevěřícně hlavou a zvedl mě ze země. Myslí, že nikdo z Vás neví, jak jsem v tu chvíli byla ráda. Donesl mě až domů, kde mě postavil do vyhrátého kouta. Nebyla jsem tam

sama. Kolem mne bylo mnoho jiných PET lahví, které mi byly tak podobné! Ihned jsem si mezi nimi našla nové kamarádky. Nerozlučné kamarádky. Vyprávěly jsme si osudy a příhody, které jsme prožily během plastových životů. Zjistila jsem, že mnoho z nás mělo podobný nebo stejný osud jako já. Dlouho jsme ležely někde pohozené, pak si pro nás přišel ten záhadný kluk a odnesl nás sem.

ilustrace: Denisa Lukáčová (9.tř., ZŠ Pražská, Velké Přílepy)

Moc dlouho jsme v tom koutě nepobyly. Za pár dnů, které jsem už strávila v teple a příjemné společnosti, nás všechny sešlapal, dal do igelitové tašky a odnesl do nedalekého žlutého kontejneru. Najednou jsem se ocitla v ráji. Bylo tu tolik plastových věcí! Mnohé byly poničené, jiné už se staly nepotřebnými, ale všechny byly spokojené, že naplnily svůj účel, že posloužily lidstvu tak, jak měly. A každá z nás mohla začít žít již za krátkou dobu svůj druhý život.

Jednoho rána přijel ke kontejneru velký nákladní automobil. Všechno, co bylo uvnitř, do sebe vysypal, kontejner vrátil a ujížděl pryč. Dorazili jsme k veliké stavbě, co vypadala jako továrna. Tam nás všechny recyklovali. To znamená, že všechny PET lahve lidé ručně vybrali z ostatního plastového odpadu. Některé z nás nadrtili nebo namleli, mě ale ještě s další hrstkou PET lahví rozstavili. Byla jsem připravena na to, abych šla do druhého života. Nejprve jsem se stala speciální hmotou, která teprve čeká, v co se promění. Za pár týdnů jsem se ovšem dostala na další zpracování a víte, jak jsem nakonec skončila? V mém druhém životě jsem našla velmi dobré využití! Byla jsem s mými kamarádkami součástí fleecové mikiny, kterou si koupil a nosil náš zachránce, ten kluk.

Jak dinosauři vymysleli nádoby na tříděný odpad

třída 3.A (ZŠ Bakov nad Jizerou)

Kdysi dávno v pravěku v jedné jeskyni v hlubokém lese žila dinosauří rodina: dinotáta, dinomáma a dvě dinoděti – Dinorex a Dinolucka. Tatínek hlídal jeskyni, chytal v lese obědy a chodil s rodinou na výlet. Maminka vařila, nakupovala v dinomarketu a uklízela v jeskyni. Dinoděti chodily na dinozmrzku, hrály si v člověčparku, s ostatními dinosaury pořádaly dinozávody a dinovečírky, hrály na dinoschovku. Doma měly děti za úkol každý týden odnést odpadky za les na dinosmetiště. Ale to se jim zdálo moc daleko, odpadky odnesly vždy za jeskyni do lesa a tam je rozházely. Zdálo se jim to jako velká legrace. Jednou řekl dinotáta, že druhý den půjdou do lesa na houby. Děti se moc těšily a pořádně se na to vyspaly. Ráno si všichni vzali na záda dinobatůžky se svačinou, košíky a vyrazili za jeskyni. A co v lese neviděli! Nejdříve potkali veverku a ta měla v nožičkách

ilustrace: Veronika Plevková (3.A, Bakov nad Jizerou)

skleněné střepy. Našli houby a na nich roztrhané papíry, kytky přikryté plechovkou a ptáčci měli hnízda z igelitu. Ale to nejhorší je teprve čekalo. Potkali malého srnečka, který kulhal, protože na nožičkách měl PET lahve. Co se to děje?! Dinoděti se hrozně lekly a přiznaly se rodičům, že ty odpadky po lese rozházely ony. Rodiče se moc zlobili, protože dinoděti ublížily přírodě a hlavně zvířátkům. Dinotáta a dinomáma řekli dětem, že musí celý les uklidit a všem zvířátkům pomoci. Dinorex a Dinolucka nejdříve ošetřili veverku, vyndali jí střepy a tlapky zavázali. Ptáčkům upletli hnízda z větví a vyrobili dřevěné budky, které přidělali na stromy. Srnečkovi sundali z nožiček PET lahve, naučili ho znova chodit a stali se z nich dokonce kamarádi. Všechny ostatní odpadky dinoděti posbíraly. A že jich byla pěkná hromada! Ale co teď s tím odpadem? A tu maminku napadlo, že vyrobí nádoby na tříděný odpad. Ze skořápek velikých vajec, z kterých se dinosauri líhnou, vyrobil tatínek nádoby. Dinoděti je natřely zelenou, žlutou a modrou barvou.

Uhodnete děti, do které nádoby patří sklo, do které petlahve a kam papír?

ilustrace: Martin Šimon (3.A, Bakov nad Jizerou)

Obsah

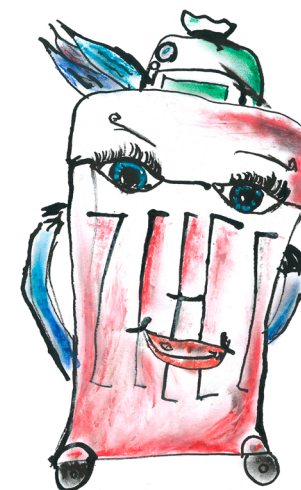
Třídílek a Třídilka	5
Jak pejsek recykloval	6
O zvědavé lahvi	9
Pohádka o neposlušné baterce jménem Pěťa	11
Návrat Malého prince	15
Kouzelný les	19
Ekoman	22
O rosničce a rybníčku	24
O princezně Zemi	27
Žlutý kontejner	30
Slečna PETlahvička a kouzelné místo	34
Kouzelní skřítkové	36
Příběh ztracené PET lahve	38
Jak dynosauři vymysleli nádoby na tříděný odpad	41

ilustrace: Kateřina Štěrbová (7.B, ZŠ J.J. Ryby, Rožmitál pod Třemšínem)

Knížka vznikla v rámci společného projektu
Středočeského kraje a autorizované obalové společnosti EKO-KOM, a.s.
na podporu třídění odpadů ve Středočeském kraji v roce 2012.

Grafická úprava Ondřej Wunsch.

ilustrace: Julie Knoblochová (4.A, ZŠ 28.října, Příbram)

